

ԳԵՐԱԾՆՈՐՀ, Տ. ՏԻՐԱՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍՆԵՐՍՈՑՆԵՐ ՔԱՀԱՆԱՅՈՒԹՅԱՆ 25-ԱՄՅԱ ՀՈՐԵԼՑԱՆԸ

յա հորեկյանին նվիրված եղբայրակիչ երեկոյթը:

Մայիսի 15-ին Նյու-Յորքըր հյուրանոցի ճաշարանն էին հավաքվել Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցու ներկայացուցիչներ՝ Ամերիկայի Արևելյան թեմի բարեխնամ առաջնորդ գերապատիվ Տ. Մամբրե արքեպիսկոպոսի գլխավորությամբ, հայ մամուլի, ազգային մարմինների, Հայկական Բարեգործական Ընդհանուր Միության, հարանվանությունների ներկայացուցիչներ և անհատ համակիրների մի մեծ խումբ, մոտ 500 հոգի, սրտագինս ողջունելու համար հորեկյար սըրբազանին:

Տիրան սրբազանը Երուսաղեմի Հայոց Պատրիարքարանի՝ Ս. Հակոբյանց դարավոր միաբանության անդամներից է: Նա իր դարպացումով, կրոնական պատրաստությամբ և եկեղեցամիտությամբ պատվավոր տեղ է զբաղում Սփյուռքի մեր բարձր հոգևորականության շարքերում:

Հորեկյար սրբազանը ծնվել է 1904 թվականին, Կիլիկիայի Այնթապ քաղաքում, կրոնական-եկեղեցական ավանդություններով հարուստ ու բարեպաշտ քահանայի ընտանիքում:

Սրբազանը իր նախնական կրթությունը ստացել է իր ծննդավայրի ազգային-թեմական դպրոցում, և մանկության վաղ օրերից իր սրտում զգացել է եկեղեցուն և ժողովրդին ծառայելու սրբազան կոչումը:

Տիրան սրբազանը որդին էր լուսահոգի Տ. Ներսես ավագ քահանա թավուգճյանի, որը քահանաների դասում իր կրոնական նախանձախնդրությամբ, կանոնապահությամբ, քահանայական պատրաստությամբ, որպես նախկին արմաշական բարձր էր կանգնած քահանայական լեհ կոշման ու պարտականության դիրքերում: Տ. Ներսեսը մի երջանիկ օր, իր անդրանիկ որդու՝ Տիրանի ձեռքից բռնած, հայր Արքահամի օրինակով և հավատքով, նրան առաջնորդել էր Երուսաղեմի

Նյու-Յորքում, 1955 թվականի մայիսի 15-ին, Թեմական խորհրդի և Թեմական պատգամավորական համագումարի որոշումով, Կենտրոնական հանձնախմբի նախաձեռնությամբ, պատշաճ հանդիսությամբ և արժանավայել շքով նշվեց Հյուսիսային Ամերիկայի Արևելյան թեմի նախկին առաջնորդ գերազնորհ Տ. Տիրան արքեպիսկոպոս Ներսոյանի կուսակրոն քահանայության և ազգային-կրթական գործունեության 25-ամ-

հայոց վանքի պատմական կամարների տակ, ղեպի Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցու Ս. Սեդակը՝ սիրով, հավատարմությամբ և նվիրումով ծառայելու համար Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցուն և Ազգին:

Համաշխարհային առաջին պատերազմից հետո, Դուրյան Պատրիարքի ջանքերով բացված Նրուսադեմի նորաբաց ժառանգավորաց վարժարանի առաջին սաներից մեկն է եղել սրբազանը, որը հաջողությամբ ավարտելով ժառանգավորաց վարժարանի դասարանական և Ընծայարանի լսարանական բաժինները, 1928 թվականին կուսակցոն քահանա է ձեռնադրվել իր ուսուցիչ Դուրյան Պատրիարքից, օժակից ունենալով Նորայր եպիսկոպոս Պողարյանին և նույն տարվա աշնան ուղարկվել է Լոնդոն՝ աստվածաբանական և Ս. Գրական-մեկնողական գիտելիքների մեջ խորանալու համար:

1930 թվականին սրբազանը վերադառնում է վանք, բազմակողմանիորեն զարգացած, կալուն և խոր գիտելիքներով հարստացրած իր միտքը: Երիտասարդ ու խոստումնալից հոգևորականի առաջ բացվում է կրթական, ազգային-եկեղեցական գործունեության լայն ասպարեզ: Նա դասատու է նշանակվում ժառանգավորաց վարժարանում և Ընծայարանում, ապա 1932 թվականին կարգվում է նույն վարժարանի և Ընծայարանի տեսուչ: Տիրան սրբազանը անսպառ եռանդով աշխատում է այդ պաշտոնում և արդյունաշատ գործունեություն է ունենում Նրուսադեմի վանքի հոգևոր նոր սերնդի կրոնական-ուսումնական պատրաստության և դաստիարակության բնագավառում: Այդ տարիներին նա խորանում է ընդհանրապես աստվածաբանության և հատկապես Հայ Եկեղեցու աստվածաբանության հարցերում:

1936 թվականից հետո Տիրան սրբազանին տեսնում ենք հովվական ու առաջնորդական պատասխանատու պաշտոններում, որտեղ ի հայտ է բերում վարչական-կազմակերպական ընդունակություններ և արտագին նվիրումով ծառայում է իր հոտին և Եկեղեցուն:

Հովվական-առաջնորդական պաշտոնավարություն է ունեցել հորեկյար սրբազանը Փարիզում, Լոնդոնում և հուսիս ուրեմն Հյուսիսային Ամերիկայի Արևելյան թեմում, և իր ողջ եռանդն ու կարողությունները ի սպաս է դրել իր ժողովրդի ազգային-կրթական հոգևոր կարիքներին:

Հիշատակության արժանի է առանձնապես հորեկյար սրբազանի Ամերիկայի Արևելյան թեմի առաջնորդական պաշտոնավարությունը:

Եկեղեցասիրությունն ու ժողովրդասիրությունը միշտ էլ մեր անցյալի և ներկա հոգեվորականության ամենասիրելի առաքինություններն են եղել: Ս. Լուսավորիչը, Մեծն Ներսեսը, Ս. Սահակն ու Ս. Մեսրոպը, Շնորհալին, Տաթևացին, Աշտարակեցին, Խրիմյանը, Գեորգ Զ.ը մեծ են եղել ու պաշտելի և՛ իրենց ժողովրդասիրությամբ, հայրենասիրությամբ, և՛ իրենց եկեղեցասիրությամբ: Նրանք ապրել ու ստեղծագործել են հայ ժողովրդի սիրով և Հայաստանյայց Առաքելական Եկեղեցու պաշտպանով: Ժողովրդասիրությունն ու եկեղեցասիրությունը այն երկու բեկոններն են, որոնց շուրջը դարձել է միշտ մեր մեծ ու պանծալի նախնիքների խանդավառ հոգին:

Տիրան սրբազանը Ամերիկայում առաջնորդական պաշտոնի կոչվեց բարդ ու դժվարին պայմաններում, երբ կրթերը լրիվ չէին հանդարտվել և կային մարդիկ, կազմակերպություններ, որոնք իրենց անձնական հատվածական շահը վեր էին դասում Հայ Եկեղեցու և ժողովրդի շահերից: Այնուամենայնիվ Տիրան սրբազանը կարողացավ ձեռնհասորին զեկավարել և կազմակերպել Սփյուռքի մեր ամենակարևոր և հայրենասեր թեմերից մեկին՝ Ամերիկայի թեմի ազգային-եկեղեցական գործերը, թեև, պետք է ասել, նրա վարչագիտությունը զերծ չմնաց նաև որոշ սայթաքումներից և թերություններից:

Հորեկյար սրբազանը գտնվում է իր ուժերի ծաղկման և բարձր վերելքի շրջանում: Ազգն ու եկեղեցին սրբազանից ղեռն սպասում են ավելի շատ շնորհակալ ծառայություններ: «Որքան ատեն որ Աստված ինձի կպարգևն ուժ և կարողություն, պիտի շարունակեմ իմ գործը: Կծառայեմ դատի մը, որուն մեկ պաշտոնյան եմ: Կծառայեմ մեր Եկեղեցվույն և իմ սիրելի ժողովրդին»:

«Էջմիածին» ամսագրի խմբագրությունը իր սիրո տուրքն է միացնում սրբազանի 25-ամյա հորեկյանի առթիվ արտահայտված հանրային հրապարակային մեծաբանքին, մաղթելով հորեկյար սրբազանին բեղմնավոր տարիներ, անհաջանջ սիրով և խոհուն գիտակցությամբ, նույն ոգով և նույն թափով ծառայելու Հայ Եկեղեցուն և Հայ Ազգին:

«Է.Զ.Մ.Ի.Ա.Մ.Ի.Ն» Ա.Մ.ՍԱԳՐԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ

